

Sáng hôm sau khi Lâm Nhất Phàm thức giấc thì Nhược Vũ đã rời khỏi giường, cô không đi ra ngoài mà chiếm đóng toilet đến tận hai mươi phút vẫn chưa thấy ra.

Hắn còn phải đi làm nên đứng ngoài cửa hồi thúc.

-Cô □hế trong đó luôn rồi sao?

Nhược Vũ đứng trước gương rầu rĩ nhìn cái môi xinh đẹp của mình bị đỏ như vẽ màu, đã vậy còn ngất quãng từng khúc như dây tia kéo.

Cũng tại cái tên □hế bầm đó, bây giờ cô mà xuống nhà ăn sáng chắc chắn sẽ rất xấu hổ.

Ở ngoài Lâm Nhất Phàm mất kiên nhẫn la lớn.

-Châu Nhược Vũ.

Nhược Vũ ảo não đeo khẩu trang vào rồi mở cửa bước ra, bình thường cô sẽ mắng hắn một tiếng nhưng nghĩ tới cái môi cô lại rầu rĩ không biết làm sao để xuống nhà ăn sáng nữa.

Cô bước tới bàn trang điểm thở dài ngồi xuống.

Lâm Nhất Phàm thấy cô bịt khẩu trang kín mít thì mắng thầm cô một tiếng nhưng chợt nhớ ra nguyên nhân hắn đứng nhìn cô chằm chằm.

Nhược Vũ bị nhìn đến khó chịu, cô giương mắt nhìn hắn thách thức, kiểu như nếu anh muốn kiếm chuyện tôi sẽ chơi với anh tới cùng.

Lâm Nhất Phàm đảo mắt hờ hững một cái rồi đi vào trong toilet, một lát sau hắn trở ra, không thèm nhìn tới cô ung dung xuống nhà ăn sáng.

Cả nhà có mặt đông đủ hết rồi chỉ thiếu mỗi Nhược Vũ, Lâm phu nhân quay qua nhìn Lâm Nhất Phàm hỏi.

-Tiểu Vũ đâu?

-Con không biết.

Lâm Nhất Phàm nhét một miếng thịt bò vào trong miệng hờ hững đáp.

Lâm phu nhân trừng mắt nhéo vào bắp tay hắn một cái thật đau rồi mắng.

-Con giỡn mặt với mẹ à, sao không bảo con bé xuống ăn sáng.

Tưởng lấy vợ về sẽ thay đổi cái tính cộc cằn khó chịu của con trai, nào ngờ hắn vẫn chứng nào tật nấy.

Lâm phu nhân thấy chương mắt không có tâm trạng ăn sáng nữa.

Lâm Khải Trạch lên tiếng hoà giải.

-Mẹ đừng giận, em trai mới lấy vợ nên còn chưa quen.

Lời này của hắn nghĩa đen, nghĩa bóng đều có cả, có vợ xinh đẹp như vậy lại không biết hưởng, mai một anh trai đây hưởng rồi thì đừng đòi trả lại nguyên vẹn đó nhé.

Lâm Nhất Phàm nhìn anh trai mình nói ra một câu rồi ung dung ngồi ăn, mắt lâu lâu còn liếc lên lầu như trông ngóng ai.

Hắn còn không hiểu rõ anh trai mình sao, trước đây khi quen chị dâu cũng sắp đến ngày

cưới rồi hắn vẫn bắt gặp anh ấy tới khách sạn, hai ngày hai cô gái khác nhau. Lúc ấy hắn không lên tiếng vì hắn thấy Trương tiểu thư đó quá nhu nhược. Bây giờ không lẽ đến em dâu mình anh cũng không tha sao. Lâm Nhất Phàm đột nhiên thấy không vui, hắn đứng lên lấy phần ăn sáng của Nhược Vũ đem lên lầu. Lâm phu nhân thấy vậy thì tủm tỉm cười, tốt, đúng là con trai của ta.

Mà Lâm Khải Trạch thấy vậy lại không vui, hắn muốn thấy cô em dâu xinh hơn cả hoa hồng xuất hiện để mình nhìn ngắm.

Nhược Vũ đã leo lên giường ôm laptop tra thử hiện nay tập đoàn Trương Thị do ai dẫn đầu. Cả nhà ba người của cô đều phế do tai nạn giao thông, cổ phần trong kia cô nắm giữ nhiều nhất, riêng cậu ba của cô là người duy nhất trong họ hàng nắm chỉ năm phần trăm, còn lại là các cổ đông khác, xét về phương diện này thì cậu ba của cô khó lòng điều khiển tập đoàn được.

Nhưng nhìn xem cô vừa tìm thấy gì đây, ông Triệu Phi Là người nắm giữ cổ phần Trương thị nhiều nhất hiện tại, với hai mươi phần trăm cổ phần nên hiện tại là người tạm thời dẫn dắt Trương Thị.

Điều này làm sao có thể, cô mới phế có hai tháng thôi, cậu ấy lại có được nhiều cổ phần như vậy.

Trước đây khi ba mẹ cô vừa qua đời, hàng loạt cổ đông đã đến tìm cô ngỏ ý mua lại cổ phần nhưng đó là công sức của ba mẹ nên cô nhất quyết không bán.

Một miếng bánh mà ai cũng muốn mua như vậy sao bây giờ cậu ba lại được nhiều phần hơn? Lâm Nhất Phàm vào phòng, đặt đĩa bít tết và ly ngũ cốc lên bàn nhỏ cạnh đầu giường rồi chuẩn bị cặp táp đi làm.

Nhược Vũ trở mắt nhìn đĩa thức ăn rồi tò mò hỏi.

-Anh đem lên cho tôi hả?

Hắn không trả lời đứng loay hoay một hồi rồi ra ngoài, Nhược Vũ bấu môi liếc hắn một cái rồi cầm đĩa lên ăn sáng, tính ra con người hắn cũng tốt.

Hôm nay tôi tặng cho anh một like.

Điện thoại có tin nhắn đến, cô mở ra xem là của Lâm Khải Trạch.

“Sao hôm nay em không xuống ăn sáng?”

Nhược Vũ đang ăn ngon miệng, thấy tên của hắn xuất hiện bây giờ lại nuốt không vô, cô uống một ngụm sữa rồi mới trả lời.

-Em không được khỏe.

Để xem anh sẽ chăm sóc cô em dâu như thế nào, tin nhắn lại đến nhưng cô không xem cũng không trả lời, ung dung nuốt hết bữa sáng của mình.

Chiều hôm ấy Lâm Nhất Phàm trở về nhà sớm, đặt một chai thuốc trị sưng lên đầu giường rồi thay đồ đi tìm Giai Kỳ.

Hắn nhìn thấy đĩa thức ăn lúc sáng đã được rửa sạch nhưng còn đặt trên bàn thì nhú mày.

Con heo này ăn tại chỗ, rồi ngủ tại chỗ luôn sao.

Hắn liếc cô kỳ thị một cái rồi ra khỏi nhà.

Nghe tiếng đóng cửa Nhược Vũ bật dậy, cô không hề ngủ chỉ là không muốn nhìn thấy hắn thôi, thấy lọ thuốc nhỏ đặt ở đầu bàn cô cầm lên xem đầu gậy gù, xem ra lương tâm cũng không tệ.

-Tiểu Vũ là mẹ đây.

Lâm phu nhân thấy cô cả ngày không xuống nhà nên lên xem thử, Nhược Vũ vội vàng ra mở cửa không quên đem theo khẩu trang che mặt.

Lâm phu nhân đi vào trong ngồi lên sofa đặt ở góc phòng rồi nhìn xung quanh một lượt, hình như có gì không đúng thì phải, theo kinh nghiệm của một người từng trải bà giường lớn một gối, một chăn.

Sofa cũng một chăn, một gối, Lâm phu nhân ngược nhìn cô nghi ngờ hỏi.

-Con với nó ngủ riêng?

Sao khi thấy cô đang ở trong phòng mà mang khẩu trang bà còn nhăn mặt sâu hơn.

-Mặt con sao vậy?

Nhược Vũ đứng trước mặt bà cắn cắn môi không biết phải trả lời thế nào, mà Lâm phu nhân đã đứng lên kéo khẩu trang của cô xuống.

Bà mở to mắt nhìn một hồi rồi lảng đi chỗ khác nhin cười, dù vậy Nhược Vũ vẫn nhìn ra vai của bà đang run lên.

-Mẹ à.

Trước đây cô và Lâm phu nhân không gần gũi như hiện giờ, cũng không thường xuyên nói chuyện, chỉ là biết bà sẽ là mẹ chồng của mình nên đối xử lễ phép một chút.

Bây giờ ở cùng một nhà cô thấy tính tình bà rất tốt, lại còn không phải kiểu người bệnh vực con trai mà bỏ bê con dâu.

Ngược lại cô còn thấy bà rất cưng chiều mình.

Cười mệ một hồi, Lâm phu nhân kéo cô tới sofa ngồi xuống cạnh mình hỏi cô có khó chịu chỗ nào không, rồi cô ở đây có thoải mái không? Nói chuyện một hồi bà bảo cô lấy điện thoại ra cho bà mượn một chút.

Nhược Vũ hơi e dè nhưng cũng ngoan ngoãn mở khoá đưa cho bà.

Lâm phu nhân mở Facebook của cô lên tìm kiếm nick của Lâm Nhất Phàm rồi bấm vào nút kết bạn, Nhược Vũ tròn mắt nhìn bà, không phải chứ, làm như vậy hẳn lại tưởng cô đang đeo bám hắn.

Lâm phu nhân như nhìn thấy sự lo lắng của cô, bà nhẹ mỉm cười rồi gọi cho con trai.

-Mẹ vừa gửi kết bạn bằng nick Facebook của Nhược Vũ qua cho con, trong vòng một phút đồng ý kết bạn ngay cho mẹ.

Không rõ bên kia trả lời thế nào nhưng cô biết hắn đang lèm bèm không đồng ý, cô cũng

không muốn.

Nhưng lời nói của Lâm phu nhân thật sự có trọng lượng đối với hắn, chỉ trong vòng chưa đầy hai phút sau, Facebook của cô đã có thông báo Lâm Nhất Phàm đồng ý kết bạn.

Lâm phu nhân gạt đầu vừa ý rồi vỗ vai cô nói lời gan ruột.

-Con nên nhớ mạng xã hội là nơi dễ khiến đàn ông ngoại tình nhất, chúng ta phải biết kiểm soát chồng từ những kẻ hở như thế này.